

Сликај ја твојата приказна – Камен-темелник

Естонија
Литванија
Северна Македонија
Шпанија
Холандија

Колофон

Автори

Мајк Де Креек
Несрин Абу Газалех
Арјен Барел
Ерма Ван Марис
Едвард Јансен
Диана Гарлицка
Раимондас Паскевичус
Кристи Реилент
Каролина Сеиклеја
Марјан Наумоски
Ирена Пипицаноска
Христијан Јорданоски
Соња Кармона Тапиа
Хаиме Висент Бохоркез

Организации

Storytelling Centre (Холандија)
Youth association Info front – Prilep (Северна Македонија)
SMK University of Applied Social Sciences (Литванија)
Seiklejate Vennaskond (Естонија)
Asociación Cultural por la investigación y el desarrollo independiente del teatro profesional en Andalucía (Шпанија)
Faculty of Social Work and Law - Amsterdam University of Applied Sciences (Холандија)

Април 2020

Атрибуции-Некомерцијален-Недеривативен

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.en>

Storytelling Centre

<http://storytelling-centre.nl>

Содржина

1. Вовед 4
 - 1.1. Итни случаи за социјални промени кон поврзаност 4
 - 1.2. Цел Сликај ја твојата приказна – Камен-темелник 5
 - 1.3. Преглед на Камен-темелник 5
2. Процеси внатре и надвор од групата и лекови 6
 - 2.1. Групен идентитет 6
 - 2.2. Интергрупна пристрасност и стереотипи 7
 - 2.3. Емоционална идентификација и емпатија 9
 - 2.4. Емоционална интелигенција 10
 - 2.5. Постоечки интервенции 11
3. Комбинирање на разговор преку слики и раскажување приказни 12
 - 3.1. Разговор за слики - повеќе од 1000 перспективи 12
 - 3.2. Раскажување приказни - охрабрувањето го исполнува наративот 14
 - 3.3. Логика на промени и фази на работилници 16
 - 3.3.1. Индивидуална промена во состојбата на битието: кон отворен ум 16
 - 3.3.2. Групни промени во состојбата на постоење: кон поврзаност 17
 - 3.3.3. Фази на работилници во кои се вклучени индивидуални и групни промени 17
4. Работа со културно-разновидни младински групи 18
 - 4.1. Естонија 18
 - 4.2. Шпанија 20
 - 4.3. Литванија 22
 - 4.4. Северна Македонија 24
 - 4.5. Холандија 24
5. Користена литература 26

Речник

Во овој текст имаме намера да објасниме одредени значења на најчесто користени зборови.

- Наратив: наративот е целосен термин за приказна за заедница или земја, но се користи и за парадигма на социјални интервенции и истражувања.
- Слика: со „слика“ мислиме на „фотографија“.
- Разговор преку слики: интервенција со слики што ги стимулираат учесниците да изразат работи што не ги изразуваат лесно со зборови.
- Раскажување приказни: зборот „раскажување приказни“ може да се однесува и на уникатен човечки феномен и на интервенција во која учесниците раскажуваат приказни.
- Приказна: наративна структура опишана како предизвикувачко патување што го прави главниот лик - заминување, иницирање и враќање - средба со помагачи и противници.

1. Вовед

1.1. Итност за социјални промени кон поврзаност

Во урбаните општества низ цела Европа млади луѓе од различно потекло - религиозно, етничко или културно - живеат заедно. И да не заборавиме да ги спомнеме разликите во економска смисла. Овој вид општество се нарекува „хетерогено општество“. И без да сакаат да бидат премногу негативни, овие видови на општества се изложени на ризик од конфликт.

Ова веројатно треба повеќе објаснување, бидејќи ова не се однесува на конфликтот како во воените зони, туку на конфликтот што го загрозува мирот во општеството како оној во кој живееме. Не сите конфликти го загрозуваат овој мир; конфликтите се всушност дел од нашето општество. Но, конфликтот станува опасност кога не знаеме како да се справиме со него. Или, како што рече Барт Брандсма во својата публикација *Inside Polarization: Мирот не е отсуство на конфликт*, тоа е начинот на кој се справуваме со серија конфликти на конструктивен начин (Брендсма, 2017).

Така, кога велиме дека нашето општество е под ризик од конфликт, не значи дека самиот конфликт е ризик. Станува збор за начинот на кој се справуваме.

Во хетерогени општества, групите се поделени со сидови. Овие можат да бидат физички сидови, но повеќето од нив се невидливи, или ментални сидови. Овие сидови предизвикуваат типичен човечки начин на размислување, имено во однос на нас наспроти нив, што е поврзано со одредено однесување. Наместо да разговараме едни со други, зборуваме за другиот. Ние создаваме претпоставки и етикети за да го идентификуваме другиот, но во меѓувреме само го зајакнуваме сопствениот идентитет. Ова „наспроти нив размислување“ има повеќе врска со нас самите отколку со другите. И, како што претходно споменува Барт Брандсма, често станува збор за сличности наместо за разлики, иако ние се фокусираме на второто. Да го кажам ова посилено: ние сме склони да се фокусираме на разликите меѓу нас и нив, бидејќи идејата дека другиот е еднаков со нас е неподнослива.

И токму тоа го започнавме проектот Сликај ја твојата приказна или „Picture your Story (PicS)“: да ги охрабриме младите луѓе да се излезат од нивните ровови и да ги надминат нивните разлики и можни конфликти со тоа што ќе се поврзат едни со други преку раскажување приказни и ќе научат како да се справат со разликите и конфликтите на конструктивен начин. Не само за нивна индивидуална корист, туку и - на долг рок - во корист на нивните заедници. Со преземање ризик од конфликт во смисла на претходно кажаното, заедниците ќе станат поиздржливи, помирни и побезбедни средини и, како што укажуваат многу студии, луѓето настапуваат подобро во таквите средини.

1.1. Цел на Сликај ја твојата приказна – Камен-темелник

Целта на Сликај ја твојата приказна – Камен-темелник е да им понуди на младинските работници „теоретски цигли“ да размислуваат и да развиваат работилници за поврзување на младите со различно потекло со цел да изградат силни, флексибилни, почитувани и мирни заедници. Сликај ја твојата приказна – Камен-темелник формира дует со Сликај ја твојата приказна - водичот каде што е опишан процесот во кој вежбите можат да бидат избрани и користени за специфични контексти. Заедно со Сликај ја твојата приказна - Вежби и збир на слики што ја формираат алатката Сликај ја твојата приказна.

Како што Курт Левин напиша во 1951 година: „Нема ништо практично како добра теорија“ (Левин, 1951, стр. 169), Сликај ја твојата приказна – Камен-темелник е теоретски и во исто време практичен. Неговата цел е дополнително да им овозможи на професионалците знаење неопходно за организирање на работилници со младите, со цел да се олеснат врските меѓу нив. Камен-темелникот е составен врз основа на експертиза и искуство на шесте партнери кои учествуваат во проектот Сликај ја твојата приказна од различни земји и контексти: Естонија, Литванија, Северна Македонија, Шпанија и Холандија.

Алатката PicS е насочена кон:

Младински работници, наставници, уметници, млади лидери, социјални работници, волонтери, социјални претприемачи:

1. кои работат со групи на млади одвоени едни од други;
2. кои работат во институции за обука / образование со студенти или ученици со различно потекло;
3. кои се вклучени во уметнички проекти во заедницата што ја олеснуваат социјалната кохезија меѓу младите;
4. кои имаат своја организација која се обидува да ги охрабри младите.

Овој список е неисцрпувачки, така што другите професионалци може да најдат други контексти во кои алатникот е корисен.

1.2. Преглед на Камен-темелник

Во второто поглавје, прво ги истражуваме концептите и процесите што помагаат да се разбере како може да се појават контексти на исклучување, сегрегација и поларизација. Аспектите на групите и вон групите се многу корисни за оваа цел. Потоа,

покажуваме како емпатијата и емоционалната интелигенција нудат можности за интервенции.

Во третото поглавје преминуваме кон видот на размислување и пристапи што ги примениме и комбинираме во проектот: елитизација на слики и раскажување приказни. Овие се поврзани со теоретските цигли со градење логика на процесите и наменетите исходи за поединците и за групата како целина. Идеално, поединците размислуваат по отворено а групата е со зголемена поврзаност.

Во четвртото и последното поглавје ги опишуваме контекстите каде сметаме дека е итно поврзувањето на разни младински групи засновани на земјите во проектот. Во овие контексти ги тестираме нашите интервенции со нивна примена. Научените лекции се вклучени во Упатството за PicS, но овие контексти му даваат на читателот идеја за тоа каде и кога да го користи збирот од алатки PicS.

2. Процеси внатре и надвор од групата и лекови

Во денешното општество, ние сме во состојба да ги разликуваме луѓето на многу различни начини, како што се полот или возраста, но исто така и на етнички, религиозни, економски или политички начини, како и младите кои учествуваат во овој проект. Поединците исто така имаат тенденција да извлечат лична смисла од нивното групно членство во однос на овие групни прототипи, кои одразуваат збир на верувања, ставови, норми, вредности и однесувања. Секоја од овие разлики може да доведе до заеднички идентитет на оние кои се чувствуваат исто и формираат групно членство. Ова е важен извор за социјална идентификација (Бруер, Гонсалкорале и ван Домелен, 2012).

Пакетот алатки PicS се фокусира на намалување (па дури и елиминирање) на која било форма на исклучување, сегрегација или поларизација помеѓу младите со различно потекло во (потенцијално) конфликтните области. Една од карактеристиките на луѓето кои живеат во области со сегрегација или конфликт е тоа што тие имаат тенденција повеќе да се придржуваат кон сопствените идентитети и традиции. Последица од ова би можело да биде дека растот на младите во овие општества не е во состојба да разбере дека може да има и други гледишта, што може да доведе до исклучување, па дури и поларизација, за што ќе се дискутира понатаму. Причините за ова можат да бидат разновидни; пред сè, може да бидат засновани со добри приказни за своето „племе“ и лоши приказни за другите. Покрај тоа, младите - секако оние под 18 години – го формираат свој идентитет, што не секогаш остава простор за гледиштата на другите. Од таа причина, важно е да се создаде свест за фактот дека вашата гледна точка не мора да биде гледна точка на сите.

Во ова поглавје елаборираме за теоретското образложение на овие гледишта на другите, со истражување на процесите на формирање во и надвор од групата и можните лекови.

1.2. 2.1 Групен идентитет

Социјалниот идентитет е дефиниран како: „индивидуалното знаење дека тој / таа припаѓа на одредени општествени групи заедно со некое емоционално и вредносно

значење за неговото / нејзиното членство во групите“ (Тајфел, 1972, стр.292). Теоријата за социјален идентитет објаснува дека фокусот на самоопределување на луѓето е делумно предизвикан од членството на нивните групи и придонесува за само-концепт и самодоверба на една личност. Луѓето имаат тенденција да се класифицираат себеси и другите во категории засновани на одредени карактеристики и потоа да се идентификуваат повеќе со членовите на сопствената категорија (во група) отколку со членовите на другите категории (вон групата) (Тарнер, 1987). Силниот социјален идентитет на тој начин може да доведе до висок групен идентитет. Поединци со висок групен идентитет имаат тенденција да инкорпорираат аспекти на таа група во нивните само-концепти. Ова, пак, влијае на нивните социјални перцепции или позитивни чувства за нивната група (Голдман, Гутек, Стајн и Луис, 2006).

Кога интерперсоналната сличност меѓу членовите во групата е голема, ова исто така има тенденција да ја зголеми привлечноста помеѓу поединците (Бирн, 1971). Ова доведува до пристрасност за сличност во корист на слични членови во групата и пристрасност кон членовите на групата надвор од групата. Ова е исто така во согласност со парадигмата за привлечност-привлечност која претпоставува дека колку повеќе има слични луѓе, толку повеќе им се допаѓаат сличните луѓе. Значително истражување обезбеди докази за парадигмата за привлекување на сличност (види Бирн, 1997 година, за преглед). Теоријата за социјален идентитет беше проширена преку развивање на теоријата за само категоризација (Хог и Тери, 2000).

Теоријата за само-категоризација се фокусира на меѓучовечката сличност, како што се ставовите и вредностите (Бирн 1971). Тоа прави разлика помеѓу социјалниот и личниот идентитет, така што социјалниот идентитет се потпира на групното членство на поединците и личниот идентитет не е и е релативно независно од групното членство (Treppe & Loy, 2017).

Оваа перспектива споменува дека социјалните идентитети можат да се активираат со споредување на себеси и другите врз основа на релативни разлики и сличности. Овој процес се одвива во социјалниот контекст на личноста и затоа лицето може да има различни социјални идентитети во различни контексти, во зависност од предвидените контекстуални знаци. Покрај тоа, контекстот е исто така на влијание дали социјалниот или личниот идентитет (или и двете) стануваат видливи и оттука какво однесување е прикажано (Treppe & Loy, 2017).

Кога се гледа кај младите, се покажа дека силната идентификација со нечија група промовира формирање на групата, самодоверба и можност за справување со развојни проблеми и чувства на несигурност додека прераснуваат во возрасен (Tanti et al., 2011). Исто така, последователно создава разлика во групата / надвор од групата, го намалува допаѓањето и ја зголемува употребата на стереотипи за членовите на групата (Ланкау, Риордан и Томас, 2005 година) и само-стереотипирање на членовите во групата (Танти и сор. 2011). Да се има исклучена група надвор дури и понекогаш, се смета за неопходност и легитимно средство за одржување на групниот идентитет и групната кохезија.

Дополнително, според моделот на идентификација на одбивање (Бранскобе, Шмит и & Харви, 1999 година), помало малцинство во групата е обесхрабрено да се идентификува со мнозинството што може да резултира во тенденција да се оддалечи од оваа група. Тука е зголемена и групна кохезија и идентификација, што им овозможува чувство на припадност и се спротивставуваат на негативното влијание на

потенцијалната дискриминација или чувството на несигурност. Како резултат на тоа, може да се појави фаворитизам во групата, што се дефинира како „релативно позитивна проценка и третман на групата“ (Mummendy & Wensel, 1999 стр.161). Луѓето веќе не се претставени како индивидуи, туку како дел од прототипот во групата. Нивното чувство за припадност се активира бидејќи се чувствуваат дел од групата.

Во одредени контексти, да се биде дел од таа одредена група, ја донесува само-перцепцијата и начинот на кој едно лице се однесува заедно според прототипот во групите. Ова исто така може да доведе до стереотипи или етноцентризам. Групата млади адолесценти конкретно доживува промени во когнитивниот и социјалниот домен, заради активирање на когнитивни категоризации на себе во социјални ситуации, кои играат значајна улога во ефектот врз нивниот социјален идентитет. Можеме да заклучиме дека социјалниот идентитет е динамичен, тоа зависи од моќта на себе (Хог и Тери, 2000).

2.2 Интергрупна пристрасност и стереотипи

Врз основа на погоре споменатата теорија за социјален идентитет и теоријата за само категоризација и парадигмата за привлечност-сличност, ние сега знаеме дека луѓето имаат тенденција да се класифицираат себеси и другите во категории и во однос на групните прототипови кои ги рефлектираат, ставовите, нормите, вредностите и однесувањето. Ова е причина за формирање на различни групи. Бидејќи луѓето имаат тенденција да ги сакаат своите членови во групата повеќе од членовите на другата група, се создава пристрасност во прилог на слични членови во групата и пристрасност кон членовите надвор од групата (Хјустон, Рубин и Вилис, 2002).

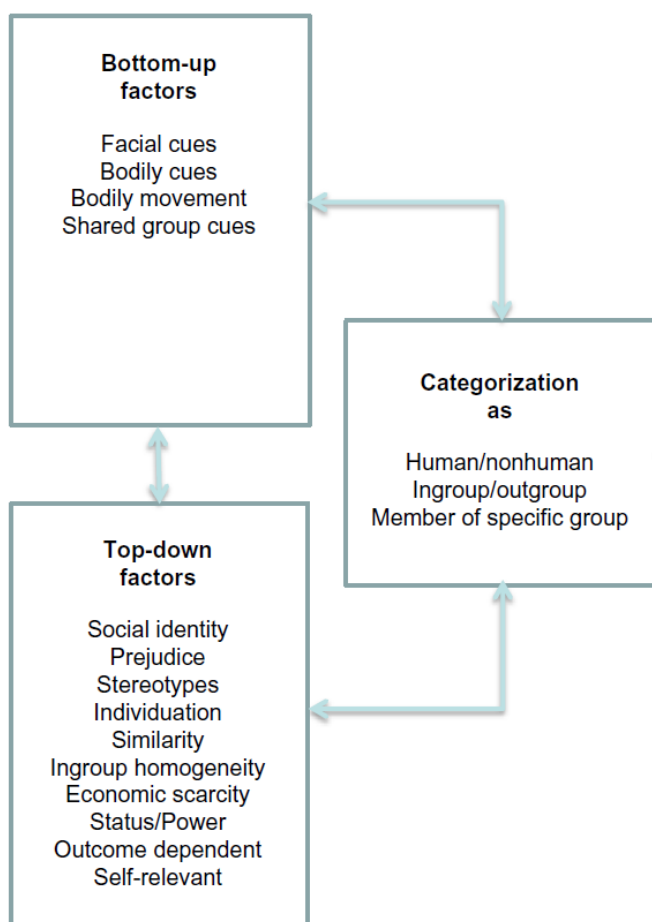
Овие пристрасности можат да бидат многу широки, а неодамнешните истражувања покажаа дека пристрасноста е присутна и во групите

„Вклучува широка колекција на реакции на членовите надвор од групата, почнувајќи од најраните фази на нервните реакции поврзани со емоции на лицето и афективните реакции, до смените во вниманието и погледот во погледот, до автоматското активирање на концептуалните здруженија, па сè до манифестирање на низводните последици кои вклучуваат дефицити во препознавање на емоции и идентификација на лица надвор од групата, и на крајот намалена подготвеност за интеракција со член надвор од групата. Списокот продолжува “. (Каваками, Амодио и Хугенберг, 2017 стр, 4,).

На пример, ако некое лице не го препознае лицето како јасно човечко, на тој начин не успева да ги активира човековите концепти, потешко е да се категоризира како човечко. Како последица, таа личност може да биде дехуманизирана. Исто така, лицето може да ги категоризира луѓето како топло или доминантно на пример. Покрај тоа, исто така, од телесни индиции (облик, начин на одење) се покажа дека можеме да извлечеме и одредени меѓугрупски разлики. Дури и повеќе невидливи знаци како што е сексуалната ориентација, религијата или дури и политичката предност може да се согледаат точно од страна на луѓето и да се стават во социјална категорија (видете целосен преглед на Каваками и др., 2017).

Ова значи дека многу рани знаци можат да ја обликуваат нашата категоризација на другите и начинот на кој се однесуваме кон нив. Овие се примери од долу-долу, кои

исто така може да се најдат на слика 1 подолу.

Слика1: Фактори на категоризација (Каваками.,2017)

Слика 1 покажува дека исто така факторите од горе надолу влијаат на начинот на кој ги категоризираме луѓето во „нас наспроти нив“. Ова може да биде предрасуди, мотивација, претходно знаење или одредени очекувања. Пример е дека црните мажи се перцепираат како повеќе мускулести од белите, дури и кога се слични и како последица на тоа, белите луѓе, исто така, ги сфаќаат црните мускулести мажи како повеќе заканувачки и потенцијално штетни. Ова значи дека црните стереотипи влијаат врз телесните перцепции и се преведуваат во различни закани низ целата трка на перцепторот. Луѓето кои се јасни претставници на групите, видливи карактеристики како пол или раса, честопати се повеќе стереотипи отколку кога тоа е помалку јасно (Кан и Дејвис, 2011). Исто така, се покажа дека стереотипи се вкоренети во механизми на семантичка меморија и се со поголема веројатност да бидат изразени во, на пример, вербални одговори. Ова значи дека постои одредена нервна основа на стереотипи. Потребно е понатамошно истражување, но се чини дека зависи од повеќе процеси.

Стереотипите се карактеристиките што ги поврзуваме со луѓето во социјална категорија. Интересно е да се сфати дека стереотипирањето се смета за когнитивна компонента на процесот во групата / вон групата и предрасудите е евалуациската компонента. И, како што веќе знаеме, ние обично (сепак, постојат некои исклучоци) имаат тенденција да ја оценуваме надворешната група повеќе негативно отколку во

групата (Довидио и сор, 1997). Стереотипите и предрасудите можат да влијаат врз нашата способност да ги идентификуваме емоциите кај членовите на вон групата (Каваками и др., 2017).

Сепак, постојат и имплицитни процеси што можат да работат надвор од свеста на лицата. Луѓето можеби не сфаќаат дека имаат специфични асоцијации со социјални групи на пример, или не се свесни за тоа како овие здруженија влијаат на начинот на кој реагираат на одредени членови на социјална група (Каваками и др., 2017). Дополнително, според теоријата на пресек, се споменува дека идентитетот е субјективна, па дури и фрагментирана, збирка динамика (Левин-Раски, 2011). Истражувањата покажаа дека со пристрасна пристрасност, имплицитната мотивација на луѓето е да се дискриминира, а процесот на согледување го олеснува овој мотив.

Покрај тоа, истражувањето на Сомер и Баумеистер (2002) покажа дека заканата за отфрлање резултираше во шема на повлекување и неуспех. Луѓето чувствителни на отфрлање, исто така, имаат помалку ресурси за справување со искусни отфрлања. Припишувајќи негативни повратни информации на дискриминацијата може да дејствува како механизам за заштита на самодовербата на лицето пред лицето на неуспех (Сомер и Баумеистер, 2002), со што перцепцијата на дискриминацијата може да се појави како механизам за справување. Да се обвинува неуспехот или отфрлањето на дискриминацијата подразбира дека контролата врз резултатите лежи на другите, а не на самиот себе (Веркујтен, 1998). Ова може да ја ограничи саморегулацијата и, според тоа, е особено зло (Каваками и др., 2017). Следно, ќе разговараме за тоа како овие ефекти можат да се намалат или намалат.

1.3. 2.3 Емоционална идентификација и емпатија

1.4.

Емоционалното идентификување е многу важно за да се олесни комуникацијата и истражувањето навистина покажа дека ние сме подобри во препознавањето на емоциите на членовите на групата наместо вон-групата (Елфенбејн и Амбади, 2002). Она што е уште вознемирувачко е тоа што луѓето имаат тенденција да не бидат многу нагласени кога нешто лошо се случува со една група, а понекогаш дури и доживуваат задоволство од тоа. Истражувањата покажаа дека луѓето доживуваат мозочна активност во областа поврзана со наградата кога социјално конкурентната цел (вон груп) доживува физичко и емоционално страдање (Cikara, Bruneau & Saxe, 2011). Имплицитно идентификување на групите, стереотипи и предрасуди влијаат врз нашата способност да ги разбереме емоциите во членовите на групата, како и на нашата емпатија и реакциите на несреќите на членовите надвор од групата. При обидот да се намалат предрасудите, споменато е дека треба да се потенцира инклузивноста и сеопфатните заедништво меѓу групите (Довидио, Гаертнер, Уфкс, Сагуј и Пирсон, 2016 година).

Намалувањето на предрасудите може да се активира кога ќе можете луѓето да се идентификуваат повеќе со одредена вон групата (да ги видите како повеќе слични на себе) и да ја зголемат емпатијата и грижата за нивната благосостојба. Емпатијата значи дека 'луѓето препознаваат емоционални искуства кај другите, доживуваат сензации и емоции и се мотивирани да ги ублажат страдањата на другите, што резултира во помагање на однесување.

Споменато е дека поттикнувањето на емпатија за некоја личност во вон груп може да го подобри односот кон целата група. Батсон и неговите колеги развија модел на став за емпатија кој тврди дека има неколку чекори за зголемување на позитивните ставови кон групата:

1. Усвојувањето на перспективата на сиромашна личност која е член на стигматизирана група (т.е. замислувајќи како оваа личност е засегната од неговата или нејзината состојба) доведува до зголемени емпатични чувства за оваа индивидуа.
2. Овие емпатични чувства доведуваат до перцепција за зголемено вреднување на благосостојбата на оваа личност.
3. Претпоставувајќи дека групното членство на оваа индивидуа е видлива компонента на неговата или нејзината состојба, зголеменото вреднување треба да се генерализира на групата како целина, да се зголеми позитивните верувања за, чувството кон и загриженоста за групата (Batson et al., 1997)

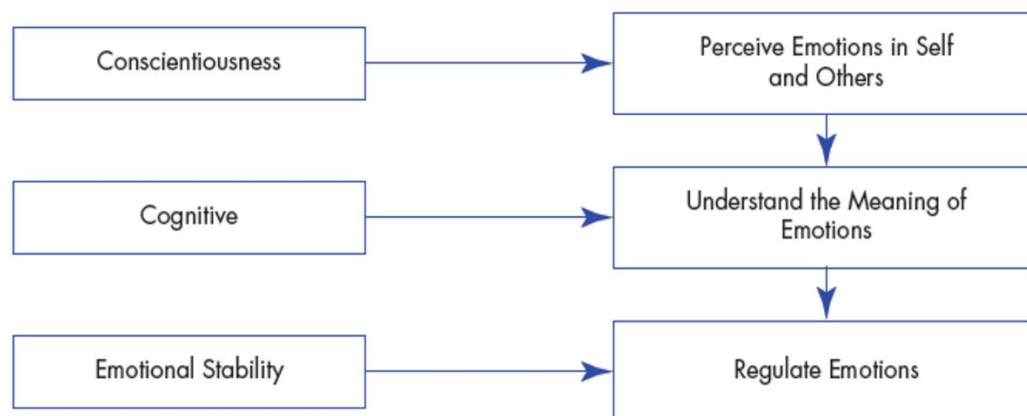
Кога ги разгледуваме адолесцентите, истражувањата покажаа дека можноста да се покаже емпатија е поврзана со помалку вродена врховна виктимизација, социјални проблеми и интернизациони нарушувања, како што е депресија (Gleason, Jensen-Campbell, & Iskes, 2009). Покрај тоа, студентите кои се подобро во состојба да ги согледаат, разбираат и регулираат своите емоции, покажуваат поголема емоционална свест, што како резултат доведува до подобро разбирање на емоциите на себе и на другите и последиците од нивното однесување. Затоа, емпатијата игра важна улога во унапредувањето на психолошкото и социјалното прилагодување кај младите (Кастило, Салгуеро, Фернандез-Берокал и Балуерка, 2013). Емоционалното регулирање е поврзано со емоционалната интелигенција, за која ќе разговараме следно.

1.5. 2.4 Емоционална интелигенција

Земајќи ги предвид овие наоди, емоционалната интелигенција (ЕИ) може да игра важна улога кога гледате малтретирање на вон групата и промовирање на емпатички способности.

ЕИ е способност на лицето да:

1. Перцепира емоции во себе и другите.
2. Го разбере го значењето на овие емоции.
3. Ги регулира емоциите на човекот соодветно во каскаден модел (види слика 2)

Слика 2: Каскаден модел на ЕИ (Робинс и Џаџ, 2015)

Луѓето кои ги знаат своите емоции и можат да читаат емоционални знаци веројатно ќе бидат поефективни во различни аспекти на животот од луѓето кои се слаби во ЕИ. На пример, кога некое лице може да препознае, разбере и регулира нечији и туѓи емоции, тоа ќе ги зголеми вештините за решавање на конфликтот и ќе може да создаде поздравни врски (Brackett, Rivers, & Salovey, 2011). Покрај тоа, ЕИ може да влијае на развојот и одржувањето на односите и може да игра важна улога во квалитетот на меѓучовечките односи (Шутте, Малуф, Бобик, Костон, Грисон, Једличка, Родос и Виндроф, 2001 година). Истражувањата исто така покажаа дека луѓето со низок степен на емоционална интелигенција (и затоа гледаат помалку во туѓа перспектива) имаат посуптилни, расистички ставови и предрасуди (Онает, Ван Хил, Де Кирсмаекер, Фонтајн, 2017).

Кога ја разгледувавме литературата за млади, за студентите кои добија инструкции за ЕИ, се создаде позитивна клима во училищата (Брекет, Рејес, Елбертсон и Саловеј, 2012) и тие доживеаја помалку вознемиреност, социјален стрес и депресија, отколку студентите кои не беа обучени во ЕИ.

1.6. 2.5 Постоечки интервенции

Програмите за намалување на конфликтот, стереотипи, пристрасност и предрасуди честопати се фокусираат на зголемувањето на емпатијата. Цикара и др. (2011, стр.) Спомнува дека толеранцијата и подготвеноста за помош се зголемуваат кога се зголемува емпатијата кон специфичните членови од групата (Batson & Ahmad, 2009). Се препорачува „личен контакт“ (Batson & Ahmad, 2009) или „обука за пристап“ (Каваками и др., 2017) каде се остварува контакт со еден или повеќе членови од групата. Кога ќе се воспостави личен контакт, луѓето ќе имаат помала веројатност да се сметаат како една од вон групата и таа ќе ја доближи надворешната група до себе.

Преку таков контакт, членовите на едната група се водени да се занимаваат со членовите на другата група на лична основа, не само што се гледаат како на еден од нив „(Batson & Ahmad, 2009) и како последица се создава психолошка блискост (Каваками и др., 2017).

Истражувањата покажаа дека дури и цртањето кругови од себе и од другата група и приближувањето на круговите заедно или подалеку, може да ги намали предрасудите. Оваа ориентација на приод има тенденција да ја зголеми идентификацијата со другата. Позитивните чувства кон вон групите, исто така, можат да се поттикнат со проценка на климатизација, како што е обука за позитивно здружување на (стигматизирана) вон-група. Дополнително, зголемувањето на идентификацијата надвор од групата може да ја зголеми емпатијата (Каваками и др., 2017) ова може да се направи со тоа што ќе се добие подобро разбирање зошто членовите на одредена група се однесуваат како што прават, забележувајќи дека една група всушност предизвикува штета кон друга, зголемување на позитивните чувства кон вон групата и зголемување на вреднувањето на благосостојбата на вон групата (Batson & Ahmad, 2009). Друг аспект се обидува да ги задоволи искусните емоции, понекогаш поврзани со емоционална зараза (Батсон и др., 2009). Емоционалната зараза се нарекува можност да ги сподели чувствата на друго лице, но исто така има можност да го чувствува начинот на кој се чувствува другата личност (Хетфилд, Рапсон и Ле, 2009) и се смета за специфична компонента на емпатијата.

Покрај интервенциите со емпатија, интервенциите за ЕИ можат да бидат ефективни бидејќи можат да доведат до унапредување на емпатичките способности кај адолесцентите. Когнитивната преиспитување или преиспитување на нашиот изглед за емоционална состојба, е еден од начините за ефикасно регулирање на емоциите и со тоа да се зголеми ЕИ. Когнитивната проценка може да им овозможи на луѓето да ги променат своите емоционални одговори дури и за емоционално наплатени субјекти како што е израелско-палестинскиот конфликт, на пример. Друг важен аспект е социјалното споделување или вентилацијата, кога некое лице ќе ги изрази своите емоции, може да помогне во регулирањето на овие емоции. Дополнително, тоа може да ги намали реакциите на луѓето кога луѓето ќе можат да зборуваат и да ги споделат своите чувства за фактите за одредена лоша состојба (Робинс и Судија, 2015). Навистина, ова е само мал обем на многу интервенции што се дизајнирани.

Комбинирање на разговор преку слики и раскажување приказни

Досега разговаравме за теоретското рационално формирање во рамките на групите и вон групите, што влијае на намалувањето на групите во групата и вон-групите и дека одредени интервенции можат да го помогнат ова намалување. Подолу ќе го разгледаме ова во логика на промена на интервенциите комбинирајќи ја изборот на слики и раскажување приказни.

1.7. разговор преку слики – повеќе од 1000 перспективи

Денес, не можеме да замислиме свет без слики. Помислете на слики, телевизија, интернет и апликации како Instagram. Кога гледате слика или изработувате, Блекман и

Фајри (2007) со право велат дека: 'Ниту една слика не ја отсликува, вистината'. Перцепцијата е процес во кој индивидуите го организираат и интерпретираат она што го гледаат за да можат да му дадат значење на нивната околина. Однесувањето на народите зависи многу од она што тие го перцепираат како реалност, а не од тоа што е самата реалност (Robbins & Judge, 2015). Она што го гледа човекот е под влијание на нивната референтна рамка, како што се личните карактеристики на индивидуалниот перцептор, факторите во она што лицето го гледа или самата ситуација (Robbins & Judge, 2015).

Значи, можете да замислите дека кога се сликаат или се користат слики, оваа субјективна перцепција за начинот на кој лицето го гледа светот се канализира преку слика. Затоа, сликите можат да се користат за подобрување на учесниците да зборуваат за нивните секојдневни искуства, како и да ги искажат своите перспективи и вредности (Holm 2008 in Migliorini & Rania, 2017).

Сликите се користат долго време во стимулирање на разговори или интервјуа. Сликите се во можност да предизвикаат подлабоко значење и разбирање за одреден предмет. Помага да им се даде на луѓето глас во сложени теми, ја заоструваат нивната меморија и ги намалуваат недоразбирањата (Collier 1957 во Fleron & Pedersen, 2010). Ова е објаснето со фактот дека одредени делови од мозокот кои обработуваат визуелни информации се покажале дека се еволутивни постари од делот на мозокот што обработува вербална информација. Така, сликите можат да предизвикаат подлабоко, повеќе несвесно ниво на мозокот отколку што можат зборовите (Харпер, 2002).

Постои психолошки терапевтски метод за употреба на слики, кој честопати се нарекува „фототерапија“ или „терапевтска фотографија“ (Loewenthal et al., 2017). Во овој метод се користи збир на картички со слики и клиентот треба да направи слика за да започне со терапијата.

Друг начин за користење на слики се нарекува Подобрување на слика или слика. Ова е претежно метод каде што сликите се користат во интервјуата за да се водат и стимулираат разговорите. Во споредба со нормалните интервјуа, интервјуата со употреба на слики овозможуваат 'подлабоки' интервјуа, ова е она што Колиер прв го кажа во 1957 година (Флерон и Педерсен, 2010) и може да додаде валидност и доверливост кога се користат само зборови (Харпер, 2002).

Сликите можат да бидат одбрани и од предметите да бидат прашани да ги оценат, или субјектите ги избираат сликите што ќе го изложат интервјуто Втората опција обично се гледа како учесникот да биде посуштински вклучен и кога учесниците комуницираат едни со други, можат да дознаат нешта заедно и да го зголемат знаењето за соработка (Bessell, Deese, & Medina, 2007). Заедничкото и подлабоко разбирање е предизвикано преку дијалог (Флерон и Педерсен, 2010). Сликите олеснуваат застапување на ситуација или феномен за учесниците што треба да си ги објаснат едни на други (Карлсон, 2001; Шварц, 1989; Пинк, 2001 година во Флерон и Педерсен, 2010).

Харпер (2002) споменува дека сликите можат да се стават на континуум, каде од една страна научни поизгледни попис на предмети, луѓе и артефакти. Во средните слики што претставуваат настани што биле дел од колективно или институционално минато, а од друга страна на континуумот поинтимни димензии на социјалната, семејната или друга интимна социјална група, или сопственото тело (Харпер, 2002).

Понекогаш учесниците се обучени да можат сами да ги сликаат фотографиите, се вели дека тоа може да додаде дополнителна сопственост на фотографиите што ги направиле и да покаже работи што не се лесно достапни за истражувачите (Олиф и Боторф, 2007 година во Конг, Келер, Остин Елс и Ор, 2015). Сепак, забележано е дека клучен елемент е односот на она што треба да се проучи. Така, истражувачите или учесниците можат да направат слики за време на студијата (размисли за употреба на слики од архиви на слики, употреба на историски слики или кога фокусот е ставен на одредени техники на слики како што е двоен блиц) (Харпер 2001 во Харпер 2002). Експанзија на изборна слика е Фотоворк. Со Photovoice, учесниците се исто така вклучени во анализата и заклучокот што ќе бидат пријавени и повеќе е процес на коучење (Wang and Burris 1997 во Kong, Kellner, Austin Els & Orr, 2014; Migliorini & Rania, 2017). Бидејќи елитизацијата на фотографии е претежно метод каде што се користат слики во интервјуа за водење и стимулирање на разговорот со фотоволуцијата, се фокусира на одредено прашање со цел да се изгради специфично разбирање за тоа, и се обидува да ги поттикне учесниците да преземат активности или да се залагаат за промени. Обично, фото-факторите се концентрираат на одредено прашање со цел да се олесни трајната промена кај учесниците. Може да се мисли на овластување за да може да ги информира другите или да може да учествува во носење одлуки што им е од големо значење (Харпер, 2002; Блекман и Фарли, 2007).

Харпер (2002) споменува дека сликите можат да се користат како мост за културната разновидност. Ван дер Дали и сор (1992 во Харпер 2002) користеле слики за да ги истакнат различните сфаќања на постарите лица во соседството и младите мигранти кои живеат таму. На овој начин луѓето од различно културно потекло можат да погледнат во иста слика, но да гледаат различни нешта (перцепција), но на овој начин се појавуваат разликите во перцепциите, можат да бидат дефинирани, споредувани и разбрани од различните групи (Харпер 2002).

3. Комбинирање на разговор преку слики и раскажување приказни

Дефиницијата што Шимор Липони ја користи за раскажување на приказни е:

„Раскажувањето на приказни е динамична орална комуникациска активност во која идеите се споделуваат во група од гласник, кој е во можност да комбинира текст, глас и движење со цел да ја креира приказната во имагинацијата на неговата или нејзините слушатели. Тоа е единственото место во кое постои приказната“.

Единствена карактеристика за споделување приказни како човечки феномен е тоа што се смета не само да ја одразува реалноста, туку и - а можеби и уште поважно - да се конструира таа реалност

(Царнијавска, 2004; Спектор-Мерсел, 2010). Комбинацијата на две други карактеристики на раскажувањето ја формираат основата за размислување за интервенции со раскажување приказни во контексти на сегрегација или напнатост помеѓу групите: 1) Раскажувањето на приказни е силно поврзано со јакнење на индивидуално, групно и заедничко ниво и 2) раскажување приказни е моторот на виртуелно целиот развој на човековото знаење.

Прво, раскажувањето приказни има силна врска со аспектите на зајакнување на индивидуално, групно и заедничко ниво: „Способноста да се раскаже нечија приказна и да се има пристап и влијание врз колективните приказни, е моќен ресурс“ (Рапапорт, 1995, стр. 802) Во овој контекст, Рапапорт разликува три вида наративи: приказна,

наратив на заедницата и доминантни културни наративи. „Приказната“ е дефинирана како индивидуална комуникација на настани или искуства уникатни за таа личност. Наративот во заедницата се карактеризира со тоа што го препознаваат и споделуваат група луѓе. На пример, соседството може да сподели раскажувања кои „кажуваат на членовите нешто за себе, за нивните херои, за нивната историја и за нивната иднина“ (Рапапорт, 1995, стр. 803). Доминантни културни наративи се дистрибуираат преку масовни медиуми или институции и може да комуницираат стереотипи што ги познаваат повеќето луѓе во општеството и, како такви, „служат како влијателна позадина против која се раскажуваат повеќе локализирани наративи во заедницата и лични приказни“ (Рапапорт, 1995, стр. 803). Ако не може да се однесува на наратив на заедницата, личните приказни на луѓето лесно се игнорираат, ако не и девалвирани, од други кои водат до наратив на заедницата. Ова создава прашања за тоа кој го контролира создавањето, изборот и раскажувањето на приказни за себе или наративите за заедницата. Местата каде разни лични приказни и раскажувања во заедницата се споделуваат и се вреднуваат отворено, се сметаат за поставки за зајакнување (Kreek, 2014; Rappaport, 1995).

Второ, раскажувањето приказни е гориво на процесите на социјално учење кои комуницираат идеи, мисли и споделени вредности: „[v] itually целото човечко знаење се заснова на приказни изработени во минатото искуства“ (Шанк и Абелсон, 1995, стр. 1). Според Росинг, членовите на заедницата вклучени во наративните процеси откриваат врски помеѓу самите себе и другите, навлегуваат во бариерите за разбирање, ги запознаваат подлабоко значењата на нивниот историски и културен наратив и го развиваат своето разбирање за себе и другите преку чувство за поврзаност преку поединецот наративи (Rossing & Glowacki-Dudka, 2001). Наративното расудување „функционира по аналогича, преминувајќи од приказна во приказна, отколку од специфична на општа. Новите приказни се сметаат за слични, но не идентични со претходните, што предизвикува да размислиме за нијансите на ситуацијата“ (Rossing & Glowacki-Dudka, 2001, стр. 733). Како такви, овие процеси можат да доведат до споделени вредности и вообичаени убедувања, исходи кои треба да се изучуваат критички, затоа што, кога стануваат премногу доминантни, тие исто така може да ги исклучат или стигматизираат поединците (Рапапорт, 1995; Rossing & Glowacki-Dudka, 2001; Speer, 2008). Според Спир ова формирање на „колективна свест“ е манифестација на социјална моќ врз која поединците и заедниците можат да бидат под влијание на „идеологии, знаење, обичаи и системи на верувања“ (Speer, 2008, стр. 201).

Горенаведените карактеристики допираат до два главни предизвици во денешните општества: сегрегација и поларизација. Сегрегација: во која една подредена група е принудена да се одвои од доминантната заедница како резултат на исклучување со доминантните културни наративи. Поларизација: во која два спротивставени столба користат морални само-праведни, идеолошки наративи за да влијаат и да ги заведуваат неутралните или да се колебаат луѓето во средина да избираат страни. Сегрегацијата и поларизацијата претставуваат основа за конфликти помеѓу инволвираните групи или заедници. Раскажувањето приказни што се користат на антисоцијален начин може да се смета како дел од „заболувањето“ во сегашните општества, но, за среќа, во исто време, раскажувањето приказни применети на социјален начин може да биде „лекот“. Ова нè доведува до идеите за „применето раскажување приказни“, развиени од Центарот за раскажување приказни меѓу другите (<https://www.sharetoconnect.nl/more-info>).

Во применетата приказна, луѓето се сметаат како суштества за раскажување приказни. Учесниците не се научени да раскажуваат приказна, но се освестени дека имаат можност да го сторат тоа. Раскажувањето приказни е алатка која поттикнува почит, взаемно разбирање и прифаќање на одговорен начин, што честопати е повеќе длабоко од многу други дисциплини насочени кон поврзување на луѓето. Клуч е користење на лични и автентични искуства на кои се темелат приказните. Креирање и, пред сè, раскажување приказна е многу корисна вештина. Некој што може да раскаже добра приказна, ќе може навистина да се поврзе со слушателот и ќе биде награден од концентрирана и заинтересирана публика. Ова исто така придонесува за зголемување на самовербата и го олеснува зајакнувањето. Некој што може да раскаже приказна, исто така може да ги артикулира сопствените аспирации, проблеми и стравови, како и да ги артикулира оние на другите.

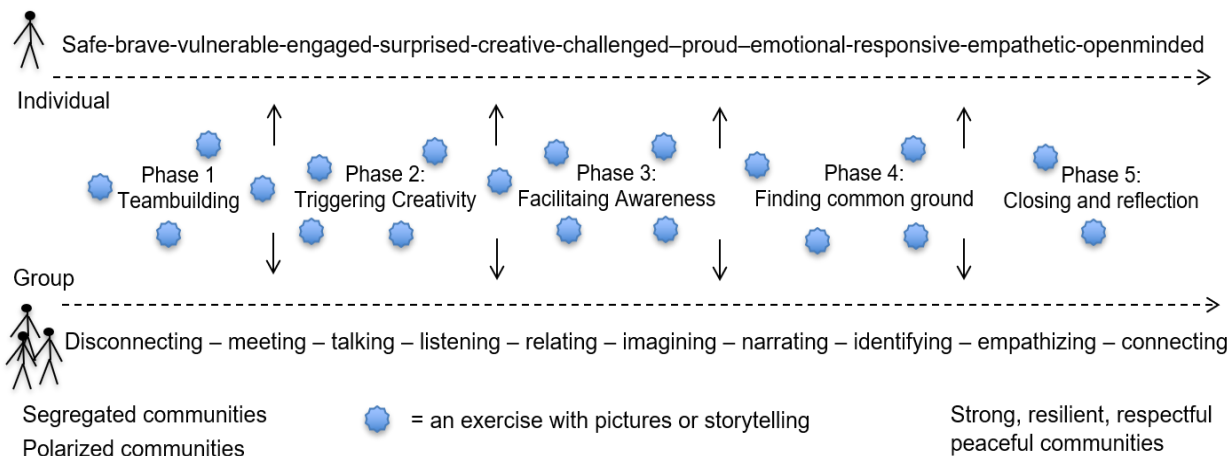
Слушањето е исто толку важно како и раскажувањето. Затоа, учесниците учат да слушаат и да одговорат. Учењето да го слушате „другиот“ е надлежност што учесниците можат да ја користат особено во конфликтни ситуации со кои би можеле да се соочат во нивните животи. Слушањето некого е често почеток на решението. Вистинскиот процес на слушање на нечија приказна исто така го охрабрува слушателот да ја огласи сопствената приказна, верувања и искуства. Длабоката природа на раскажувањето е, и секогаш беше, дека една приказна генерално има тенденција да води кон друга. Овој начин на раскажување приказни се чувствува совршено средство за создавање и развој на дијалог меѓу луѓето од најразлични потекла. Покрај тоа, раскажувањето приказни помага да се дефинира кои сме и да ги поврзува нас и нашите заедници.

Разни надлежности растат кога се вклучени во раскажување приказни. Создавање разбирање, зголемување на самовербата и подигнување на свеста се меѓу најважните аспекти. Сепак, катартичкиот ефект на раскажувањето исто така е од големо значење. „Ослободување и олеснување“, како што го нарече Сту Пакер, раскажувач и раскажувач на раскажувања. Раскажувањето приказни им помага на многу луѓе да најдат начин како да се справат со своите чувства и емоции. Кога ќе се создаде безбедно опкружување (еден од главните услови за успешен исход), луѓето се подготвени да споделат многу приказни. Како резултат на тоа, раскажувањето приказни дури може да биде заздравување, иако раскажувачот секогаш треба да биде свесен за фактот дека тој / таа не е терапевт.

Во креирањето на интеркултурно разбирање, клучните се раскажуваат едни на други приказни. Сепак, учењето за сопствената култура и идентитет е исто така важно, бидејќи довербата во само-идентитетот им овозможува на луѓето да ги почитуваат, па дури и да ги ценат идентитетите на другите. Раскажувањето приказни е многу силна алатка за борба против предрасудите. Сликата на „другиот“ често се гради на прв поглед. Кога одвојуваме време да слушаме нечија приказна, често научиме нешто сосема друго. Ние го откриваме човечкото суштество зад сликата. Овој принцип се користи во, на пример, во проекти за Човечка библиотека, кои се иницирани во различни земји (по неговиот изум во Роскилде, Данска, во 2001 година). Поединците се поканети активно да ја слушаат приказната за некој друг. Поголемиот дел од времето ова завршува во дијалог за приказната што штотуку е раскажана, за разлики и за сличности. И раскажувачот и слушателот ја напуштаат работилницата со променет став и полн со позитивни мисли.

1,8. Логика на промени и фази на работилници

Како што покажуваат претходните делови, и избивањето слики и раскажувањето приказни можат да се применуваат индивидуално за да се добијат поотворени погледи на другите и во мешана група за да се олеснат врските. Промените на индивидуално и групно ниво се меѓусебно зависни, но подолу ги изолираме за да можат да дадат увид во различните аспекти. Потоа, се свртуваме кон пет фази, преку кои една работилница може да помине низ конечно наоѓање заедничка основа. Слика 3 дава преглед на оваа логика на промени на индивидуално и групно ниво и како овие нивоа се меѓусебно поврзани во пет фази што може да ги содржи работилницата.

Слика 3: Фази на работилници кои вклучуваат индивидуални и групни промени.

1.7.1. Индивидуална промена во состојбата на битието: кон отворен ум

Пред да заминат од ситуација кога младите од различно потекло се чувствуваат неповрзани со ситуација каде што се чувствуваат некаде поврзани многу треба да се случи. Ова започнува со повеќе или помалку ограничен преглед на „другиот“ како што е опишано во претходните поглавја, како што се членови во и надвор од групата. На крајот, имаме намера дека вежбите за PicS - придонесоа за поврзување на процесите каде индивидуалните учесници станаа повеќе или помалку мулти-перспектива или се отворија гледа кога станува збор за други лица. Значи, идеално, учесниците поминуваат низ различни процеси што можат да се опишат со концепти користени во претходното, како безбедност, имагинација, емоција и така натаму.

Како и во секоја деликатна ситуација, треба да се создаде доверба бидејќи учесниците треба да се чувствуваат безбедно во себе во контекст на групата. Во упатствата ова се нарекува градење на тим. На пример, удобен и пријателски разговор за разликите и сличностите, кога две млади избираат иста слика од сетот, но нивните здруженија се многу различни. Некои млади можеби се чувствуваат неприкосновени со тоа што се поврзани со „нивната“ група. Можеби ќе треба да го надминат срамот и да чувствуваат храброст да се претстават со ранливост како индивидуа не само дел од одредена група. Други млади кои можеби се чувствуваат досадно малку или не знаат што да очекуваат, може да започнат да чувствуваат одредено ангажирање од некое ниво на изненадување и / или игра што ја активира нивната ментална креативност.

Следно, учесниците се надеваат дека ќе започнат да замислуваат како би изгледал животот на друга личност (активирање креативност). Опишувањето на она што се случува во една единствена слика започнува овој процес. На пример, опишувањето на друго лице базирано на девет слики од профилот на Инстаграм ја поттикнува нивната фантазија, особено ако треба да објаснат кој би можел да биде некој, засновано на профилот. Барањето на приказната зад една слика ја поттикнува нивната наративна имагинација да сочинуваат вистинска приказна. Предизвикот да се мора да се раскаже приказната за публиката може да се чувствува огромен. Од друга страна, надминување на тоа и ранливи во тоа, може да даде гордост.

Учесниците почнуваат да слушаат сè повеќе лични приказни на едни со други, на пример кога ќе бидат прашани од причина зошто би сакале да испратат одредена слика како разгледница. Ова ќе предизвика нивната свест и емоцијата ќе започне да игра улога од обете страни на раскажувачот и слушателите. Процесите на идентификација може да се развијат кога сè повеќе учесници се прават ранливи на овој начин. Ако сè оди како што треба, реакцијата на учесниците едни на други и ситуацијата на едни со други започнува да расте, поттикнувајќи реципрочна емпатија и создавајќи заедничка основа. Уште до одредено ниво, учесниците полека имаат поотворен поглед кон „другиот“ и самите нив.

1.7.1. Групни промени во состојбата на постоењето: кон поврзаност

Паралелно со промените во состојбата на постоење на индивидуално ниво, состојбата на битието на ниво на група, исто така, може да се замисли со употреба на концепти споменати претходно.

Кога учесниците на групата ќе се сретнат за прв пат, повеќето од нив не се познаваат. Затоа групата може да биде врамена како исклучена група. Од друга страна, тие се сега во ист простор, што значи дека учесниците гледаат, поздравуваат и можеби разговараат едни со други, може да дојде до премостување. Згора на тоа, има одредена намера кај учесниците да сакаат навистина да се сретнат или да учествуваат, можеби без правилно да знаат што носи секој од нив.

Употребата на физички мразџија, на пример, имагинарна мапа, каде учесниците се позиционираат врз основа на тоа каде се родени, и помага на групата малку да се олабави. Вежба за избор на слики, како што е споменато порано, helps помага на групата да слуша еден човек што зборува. Во исто време, учесниците почнуваат да се поврзуваат едни со други ако откриваат дека другите избрале иста слика, но од други лични причини.

Вежби кои активираат ad hoc раскажување приказни или имаат учесници да ја подготват својата приказна пред споделувањето, ставете ги учесниците во креативен и наративен режим, но и групата во колективен тек. На пример, приказните со силно емотивно јадро, ги отвораат учесниците во групата, затоа што тие се идентификуваат со овие приказни, иако не се целосно запознаени, предизвикувајќи групата да размисли за нијансите на ситуацијата. Поголемеиот дел од времето ова завршува во дијалог за приказната што штотуку е раскажана, делумно за разлики и делумно за сличности. Сочувствување експлицитно и колективно со емоциите што се споменати, ја доведува групата на заедничка основа и нова колективна свест што ги поврзува индивидуалните учесници.

1.7.1. Фази на работилници кои вклучуваат индивидуални и групни промени

Со цел да се комбинираат и да се поврзат индивидуалните и групните промени,

предлагаме пет фази низ кои идеално поминува групата. Без оглед на времето достапно за работилницата, сите пет фази треба да бидат присутни во дизајнирањето на вашата работилница, иако можете да одлучите да ја скратите или продолжите секоја од овие фази. Вежбите што се состојат од работилница се поделени во овие пет фази. Двете се детално опишани во Упатствата за PicS - заедно со комплетите слики.

Петте фази за кои развивме вежби се:

1. Градење на тимот

- а. Фокусирање на создавање на безбедно опкружување.
- б. Фокусирање на соработката.
- в. Фокусирање на градење доверба

2. Активирање на креативност

- а. Фокусирање на игра и забава.
- б. Фокусирање на надминување на стравот или срамот.
- в. Фокусирање на ангажман.

3. Олеснување за свеста

- а. Фокусирање на ранливоста како сила.
- б. Фокусирање на свеста за другите гледишта.
- в. Фокусирање на групниот сензибилитет за нови начини на согледување.

4. Наоѓање заедничка основа

- а. Фокусирање на откривање на емоциите.
- б. Фокусирање на чувствата на емпатија.
- в. Фокусирање на дијалог за искусни сличности.

5. Затворање и рефлексивност

- а. Фокусирање на зумирање преку споделување искуства.
- б. Фокусирање на она што учесниците сакаат да направат со своите искуства.
- в. Фокусирање на славење на она што беше споделено и поврзано.

Петте фази што ги поврзуваат предвидените промени на индивидуално и групно ниво, понатаму се елаборирани во упатствата со придружни вежби.

2. Работа со културно-разновидни младински групи

Во ова поглавје опишуваме пет контексти каде има итна потреба да се поврзат младинските групи кои поради некоја причина се исклучени. Целта е да се илустрира каде упатството може да понуди интервентни алатки за да се обиде да ја подобри постојната состојба.

1.8. Естонија

Неповрзувањето се фокусира на:

Проектот PicS во Тарту се фокусира на поврзаноста помеѓу естонската и руската група на млади. Во Естонија, постои силна поделба помеѓу овие групи, кои тешко се интегрираат едни со други, особено во помалите градови и во некои области во поголемите. Постојат стереотипи кои спречуваат да се одвива интеракцијата или интеграцијата. Многу млади луѓе што зборуваат руски јазик се оставени зад себе на пазарот на трудот или во образованието каде што не постигнуваат најдобри резултати заради јазичната бариера. Како последица на тоа, тие немаат иста можност да учествуваат во слободно време или младински активности, бидејќи информациите за овие активности не ги достигнуваат.

Историска позадина на неповрзувањето

По распадот на Советскиот сојуз и независноста на Естонија, проблемите од тоа минато создадоа разделување меѓу двете групи. Има тенденција да бидат специфични области каде живеат руски малцинства - како во градовите, така и во цели (одделни) градови кои се сметаат за руски градови, бидејќи тие се најблиску до границите и таму живеат претежно руски кои зборуваат руски. Ивеењето во овие градови создава илузија за младите дека можат да управуваат со руски, бидејќи сè што ги опкружува е на руски. За жал, нема многу работни места во овие региони или можности за младите да ги исполнат своите желби. Има само еден универзитет во областа што обезбедува некои од своите курсеви на руски јазик. За многу години, владата го избегнуваше проблемот - има посебни училишта за руските млади и градовите со руско зборување население беа оставени како што беа. Значи, ова го создаде проблемот што многу руски млади кои доаѓаат од овие региони не зборуваат естонски и затоа ако сакаат да се преселат за подобри работни места или универзитети, тоа беше многу предизвик.

Контрастните мислења и верувања на руската и на естонската страна ги одржуваат едни со други во тесна заемно спроведувачка контрола. Од естонска страна, луѓето од сите возрасни групи имаат тенденција да имаат мислење дека бидејќи Русите се тие што живеат тука, треба да зборуваат на нашиот јазик. Исто така, постои меѓугенерациско верување дека Естонците секогаш „управувале“ со руски и исто така можат да го сторат тоа сега и во иднина. Постојат лажни верувања дека тие не се интегрирани затоа што не сакаат да бидат. Од руска страна, бидејќи се испраќаат во одделни училишта и живеат во различни региони, тие имаат тенденција да се групираат и да најдат пријатели кои исто имаат иста позадина и не комуницираат многу со младите што зборуваат естонски. Голем дел од нив се исто така само во руските медиуми. Покрај тоа, тие не чувствуваат прифаќање од младите во Естонија. Поделбата е зголемена за многуте стереотипи создадени меѓу групите: дека Русите се гласни и ги тепаат своите жени, тие крадат и ве изневеруваат ако можат и сл.

Владина политика

Владата презеде неколку чекори за да влијае на поделбата. Тие донесоа одлука да го променат учењето во овие руски училишта делумно на естонски, но поддршката што им беше овозможена на наставниците и училиштата да го сторат тоа не беше многу ефикасна. Сепак, тоа создаде еден вид разновидност во употребата на јазикот. Владата сега одлучи да ги изгуби овие руски училишта за подобра интеграција, но овој чекор сè уште не е преземен, така што ефектот е сè уште неизвесен. Во поголемите градови што зборуваат руски, уличните знаци исто така се смениле на естонски и се вели дека е можно подобро да се навивате таму со естонски. Во главниот град, повеќе руски млади почнаа да комуницираат со Естонците, да одат на училишта, да учат естонски и да добијат подобри платени работни места исто така. Иако има и поголеми групи на млади кои повеќе не се држат себеси и не комуницираат многу со естонската младина, и обратно исто толку. Голем дел од меѓусебните стереотипи сè уште се применуваат и младите кои не зборуваат добро естонски, се борат на универзитетите и на работните места.

Моментална младинска работа

Младите работници можат да се најдат скоро во секоја сфера во Естонија што е поврзано со млади: училишта, младински центри, невладини организации, оддели за вработување во општини, организации за животна средина и кампови за одмор. Повеќето од нив платиле персонал и волонтерски персонал. Младинската работа во

Естонија има доста строги национални закони, упатства, стратегии и етика што треба да ги следат сите младински работници. Во однос на поделбата на руската и естонската младина, може да се идентификуваат некои проблеми. Прво, младинските организации во руските региони имаат тенденција да ги вршат своите активности само за нив на руски. Пошироки информации и можности на естонски не излегуваат на овие млади заради јазичната бариера. Второ, училиштата често не гледаат предност да работат заедно со младински теренски организации, бидејќи тие изгледа дека не ја гледаат додадената вредност на работата. Трето, се чини дека постои разделување помеѓу организации што обезбедуваат активности за млади луѓе што зборуваат руски јазик и оние што работат со млади луѓе што зборуваат естонски. Тие едвај соработуваат и обезбедуваат активности само за нивната специфична целна група. Понекогаш активностите што ги обезбедуваат не се ни во интерес на другата група.

1.9. Шпанија

Неповрзувањето се фокусира на:

Проектот PicS во Севиља е фокусиран на поврзување на ученици од пет средни училишта, три од Полигоно Сур, еден од историскиот центар на градот Севиља и еден од селото во Алхарафе каде коегзистираат рурални и средношколци од градот. Во Андалусија постои стапка на невработеност кај младите од 46% (45,1% мажи 47, 2% жени). Во соседството Полигоно Сур овие стапки се уште повисоки и, во исто време, има многу високи стапки на ситници и напуштање на училиштата. Омразата кон ромската заедница е добро позната и често е многу видлива во Севиља. Еден од нашите партнери ќе работи во Полигоно Сур, населба која е стигматизирана како едно од најопасните населби во Европа. Односот помеѓу Ромите и другите групи во овој дел на Севиља е далеку од мирен и има речиси никакви шанси создадени за младите што живеат таму.

Историска позадина на неповрзувањето

Соседството е окружено со големи патни и железнички инфраструктури кои делуваат како физички граници, изолирајќи го географски и социјално од остатокот на градот. Во седумдесеттите години на минатиот век, Националниот институт за домување го изгради првиот развој на домувањето што се обидуваше да го прилагоди населението од руралната имиграција, оние кои се погодени од поплавите од 1961 година и земјотресот во 1969 година, а населението евидентирано од коливите и од трошните куќи на старата Севилја град

Така, од 70-тите години е започнат најлошиот план за повторно домување во историјата на Севиља, во кој беше предност да се постават луѓето во станови над нивното право на корени и да се смират социоекономските околности на населението. Лош пример за решавање на проблемот со социјалната маргинализација и сиромашните, кои буквално исчистија цели семејства од градот и ги преполнуваа вертикално во населбата, без никакви донации. Донации кои требаше да бидат освоени подоцна преку мобилизација на граѓани. Јасен пример за освојување на соседството е Граѓанскиот центар на скелети, срцето на соседството, т.н. затоа што со години работата престана да ја напушта работата во „скелетот“.

Тековниот резултат во Полгоно Сур е хетерогеност на семејствата со голем број на луѓе кои живеат во сиромаштија. Резултатот во центарот на Севиља и историските населби е тотално исчезнување на сиромаштијата и засрамениот град. За да се

оправда оваа работа на социјална исклученост и географска прогонаност кај севи citizensанските граѓани, потребно е да се придружува со суров доминантен дискурс: „Трите Илјада куќи се вакви и нивното соседство е одговорно“, „Трите Илјада Куќи се населени со опасни луѓе и најдобро е што тие се таму заедно и контролирани така што „луѓето од добро“ можат да живеат во мир во остатокот на Севилја “.

Polígono Sur е добро познат по својата слава за насилство, дрога и криминал. Моќта треба да го конструира овој мит не само за да ја оправда потребата од исклучување и изолација, туку и така што никој не може да помисли дека ќе започне да го потврди тоа лично, бидејќи обидот да се создаде свое мислење може да биде ризик за нивниот интегритет. Овие примери покажуваат како мас-медиумите го градат митот:

„3000-те куќи, едно од најопасните места во Шпанија“, шеф на програмата ТВ Јавно огледало на Антена 3.

„Трите илјади куќи, најопасното соседство во Севилја. 80% од жителите се посветени на улично распродажба. Најголем проблем во соседството се огромните пожари “, насловот на ТВ програмата „ Ана Роза де Телечино “.

Мантра се повторува: „Трите илјади се опасни, не оди“. Значи, никој не оди и секој има олеснување да живее далеку. Inhabител на населбата Полгоно Сур носи стигма зад неа и ја крие својата адреса за да добие работа во градот, затоа што не сите тие се продавачи на улица. Тие, исто така, треба да лажат за да влезат во базенот во соседството веднаш до него, каде влезот на луѓето кои живеат во Поігоно Сур е експлицитно забранет.

Напуштањето на јавната администрација и мафиите во дослук со пазарот на лекови генерираше, се разбира, непожелни ситуации за живеење. И покрај тоа што многу економски ресурси (не можат да се најдат точни броеви, бидејќи транспарентноста не чини приоритет) се назначени за „решавање“ на проблемите, фактите докажуваат дека далеку од решавање на ништо, некои од ситуациите се дури и полошо со текот на времето, со 80% од луѓето или невработени или немаат законски договор. Сето ова предизвика исклучување меѓу жителите на Полигоно Сурс (30% Ромско население) и остатокот од градот. И што е уште повеќе, тој го отежнува соживотот во соседството, бидејќи многумина ја обвинуваат ромската популација за постојните проблеми.

Владина политика

Младинската работа во Шпанија има традиција од 30 години. Разбирливо е како да работи со и за младите луѓе и е силно вградено во владите (национални, регионални и општински) преку јавни политики за млади меѓу 15 и 30 години. Владите ги поддржуваат здруженијата на млади, организации што даваат младински услуги и социјални субјекти кои работат со млади луѓе. Сепак, иако Шпанија го користи терминот „младински работник“ или „младински техничар“, сè уште не е јасно за нејзината дефиниција и надлежностите што подразбира таквата улога. Извештајот на Европската комисија за 2014 година „Работа со млади луѓе: вредноста на работата на младите во Европската унија“ покажува бројни клучни факти кои ја опишуваат ситуацијата во Шпанија (Европската комисија, 2014). Постои само неформално образование и обука за професионалци кои работат со млади во областа на културата, спортот, волонтирањето и социјалното вклучување. Понатаму, постои

„Ниту еден закон што ја регулира работата на младите, работата на младите не е одговорност на автономните заедници, но уставот донесе одредба за Шпанскиот институт за млади, кој ги координира и промовира политиките, но не ја регулира младинската политика. Од 1993 година постои меѓусекторска стратегија, но не постои национална стратегија за млади. Белата книга за младинска политика во Шпанија 2020 е во тек од 2009 година, но се чини дека тој процес е запрен. Економската криза го намали финансирањето “. (Европската комисија, 2014 година, стр. 204-205).

Сумирајќи, од гледна точка на политиката, не постои силна традиција во формалното работење на младите. Сепак, социјалните работници и социјалните наставници кои работат за национални, регионални и (особено) локални администрации даваат младинска работа.

Моментална младинска работа

Во основа, „младински работници“ можат да се најдат во јавните администрации, но за жал, најголемиот дел од нивната работа се одвива во нивните канцеларии, многу далеку од младите во градот. Исто така, можеме да најдеме младински работници во здруженија: социјални, културни, религиозни или политички. Обично тие се оние кои се занимаваат особено со секојдневните реалности на младите. Проблемот е што често овие организации имаат недостаток на ресурси, така што многу од работата се завршуваат на доброволна основа. Исто така, можеме да најдеме работа на младите во образовни институции, како што се средни училишта и универзитети. Во провинцијата Севиља (со вкупно 105 градови рангирани од 284 жители на Ел Мадричо, помалку населено село, на 689.434 жители на Севиља) се регистрирани само 73 младински организации. Во градот Севиља се регистрирани 59 младински здруженија на официјалниот портал на градското собрание. Многу од нив немаат скоро никаква активност во текот на целата година. Некои од нив се само создадени со цел да аплицираат за грантови.

Координацијата и соработката е еден од главните идентификувани проблеми. Секоја организација има тенденција да биде сомнителна или незаинтересирана за она што го прават другите. Некои институции се позагрижени да изгледаат добро на хартија отколку за реалните потреби на младите. Долгорочната цел во Полигоно Сур е да воспостави значајни комуникациски канали помеѓу различни групи со цел да се обезбеди дијалог помеѓу луѓето од различни позиции. Локалното население е меѓусебно зависно како заедница со цел да се направи колективно движење. Во овој процес разликите се важни што подразбира почитување на различните социјални, политички и економски состојби на другите. Младинската работа се обидува да работи на координиран начин развивајќи стратегии и спроведува програми на координиран начин. Голем предизвик во Полигоно Сур ќе биде да се заинтересираат младите и да се стекнат со нивната доверба.

1.10. Литванија

Неповрзувањето се фокусира на:

Проектот се фокусира на поврзување на универзитетските студенти со различно потекло во текот на нивната воведна недела на почетокот на нивната студија. Литванските и полските заедници историски живееле во областа Вилнус, бидејќи линијата за засолништа се менувале во текот на изминатите векови. За време на советското време, населението со руски јазик беше преместено во Литванија во

целина и во областа Вилнус. Вторите главно се дружат со руската култура. Сложениот историски контекст предизвика создавање предрасуди и стереотипи кои можат да создадат социјални конфликти или разлики во социјалниот контекст. Во основа, јазикот е дефинирачки фактор за поделба на групите, вклучително и младинските групи по етнички принципи. И затоа, честопати поединците се држат во своите етнички групи во сите области на животот. Општеството, како и младинските групи, обично цврсто претставуваат една од етничките заедници (т.е. литвански, полски, руски и белоруски, како и заедници за иселеници).

Историска позадина на неповрзувањето

Во Литванија, како и во многу други пост-комунистички земји, доживеавме интересен феномен, кој можеме да го наречеме советски парадокс на учество. На самиот крај на советската ера, нивото на учество на младите во младинска организација (не во организации, затоа што постоеше само една правилна организација - Комсомол) беше многу близу до 100%. Но, првото истражување спроведено на оваа тема во независна Литванија, само неколку години по распаѓањето на Советскиот Сојуз, откри дека нивото на учество е спуштено на 3%. Веројатно е дека реалниот процент на учество во советско време бил поблизу до овој 3%. Вистинското учество и вербата во учеството на младите одамна се намалуваат; се зголемувааше само задолжителното учество во советските документи.

Оваа ситуација требаше да се соочиме во постсоветскиот простор од самиот почеток, затоа што веќе не беше скриена. Но, недостатокот на верба во учество се претвори во пасивен став кон активното неверување или цинизам. Сè што беше поврзано со младинскиот ентузијазам, со секое движење засновано врз идеи, веднаш беше поврзано со Комсомол: Ленистичката младинска комунистичка лига. И Комсомол имаше претежно негативни или многу негативни конотации.

Владина политика

Имаше очигледен предизвик да се воспостави позитивна слика за учество, трпеливо да се поттикнат нови форми на учество на младите во општеството. Ова стана главна цел на младинската политика и младинската работа во првата деценија на независна Литванија (или последната декада на 20 век). Младинските организации се организираа во организација на чадор - Литванскиот младински совет, кој ЛиЈОТ успеа да се приклучи на Советот на европски национални комитети за млади (CENYC). Уште повеќе: ЛиЈОТ преживеа и не се подели на алтернативни национални совети за млади, што беше случај во некои земји од поранешниот источен блок.

Значи, невладиниот сектор за младинска работа повеќе или помалку се развива на свој начин, што не беше случај на владино ниво. Немаше политика и буџет за младинска работа на национално ниво или во општините. Единствениот активен играч на ова поле што имаше повеќе или помалку јасна политика и финансирање за младинска работа беше Фондацијата Отворено општество (Фондацијата Сорос). Имаше многу јасна идеја, што беше зајакнување на иницијативи за млади. Фондацијата Отворено општество ја започна традицијата на финансирање на невладиниот сектор, кој беше проследен од државата во подоцнежна фаза. Фондацијата, исто така, имаше многу директно влијание врз креирањето во 1993 година на младинската поделба во Министерството за образование и култура. Нејзиното главно влијание беше преку примери на добра практика, кои станаа можни заради финансирањето на фондацијата Сорос. Но, фондацијата беше исто така влијателна во поттикнувањето и советувањето за создавање на првата државна

институција која ќе ја преземе одговорноста за развој на младинската политика и младинската работа.

Моментална младинска работа

Младинската работа како таква може да се смета во литвански контекст како онаа што им служи на младите или каде младите се вклучени како засегнати страни и / или волонтери. Затоа, може да се најде во младински центри, центри на заедниците, цркви, болници, разни невладини организации, (локална) власт, младински организации, политички здруженија за млади, административни службеници и педагози во образовни институции (т.е. училишта, гимназии, ликвиуми, колеџи и универзитети како и образовни центри).

Сите видови на работа на младите, во смисла на целни групи, користени методи и географска покриеност, постојат во Литванија. Но, зачудувачки став е дека пристапноста е ограничена, што се гледа од некои експерти. Тие велат: „Младинската работа стана многу богата и жива“, но не стана масовна појава позната и достапна за сите насекаде. Може да има различни причини за ова. Една од причините може да биде стапката на принципот на супсидијарност. Бидејќи овој принцип беше воспоставен уште од самиот почеток, може да се види дека тој се спроведува на начин што одговорноста за развој на младинската работа лежи многу во рацете на младинските организации. Од една перспектива, ова е добро - младинските организации имаат реална моќ во процесите на донесување одлуки во врска со работата на младите на сите нивоа.

Но, во исто време се чини дека го олеснува владиниот сектор да го избегне својот дел од одговорност. Понекогаш се добива впечаток дека работата на младите повеќе не е дело на високи политичари. Се чини дека се среќни што младинската работа има своја „кутија со песок“ (наместо празна кутија) и тие се среќни што дозволуваат младите да играат таму. Можеби сè уште не е реалноста, но дефинитивно постои ризик.

1.11. Северна Македонија

Неповрзувањето се фокусира на:

Проектот PиcS во Прилеп, Северна Македонија се фокусира на учениците во локалното средно училиште, затоа што овие млади доаѓаат од различно етничко, религиозно потекло како и различна економска ситуација. На пример, некои доаѓаат од рурални области, а други од градот. Младите покажуваат недостаток на мотивација да учествуваат и да бидат активни во активностите на локалната заедница. Политиката навлезе во секоја сфера на општеството - образование, култура, здравство, бизнис итн., Тоа е голем дел од животот на луѓето.

Младите се запишуваат во политички партии или младински синдикати од нив со големи надежи за подобри можности во иднина за наоѓање работа и слепо следат негативна пропаганда. Ова значи дека тие не учествуваат во никакви јавни активности за кои се претпоставува дека се организирани од спротивниот политички блок. Се чини дека младите не размислуваат со своја глава, со што се формираат своите мислења според нивните родители или околината. Постои очигледна поделба заснована врз етничка и верска припадност, бидејќи ретко се вклучени активности што вклучуваат млади во мултикултурни активности. Исто така, постојат различни клики засновани на

статус и приход на родителите кои можат да се идентификуваат. Приватизацијата во 1990-тите и евтината работна сила придонесоа за уништување на средната класа.

Во последниот период од 10 години има обиди за подобрување на состојбата, но тешко е и активностите се премногу помалку. Прашањата што произлегуваат од оваа состојба се: недостаток на соработка помеѓу младите, недостаток на нивна социјализација и учество во секој дел од општеството. Исто така, постојат проблеми во врска со дискриминацијата особено кај маргинализираната младина и постои присуство на стереотипи и предрасуди кои влијаат врз учеството на младите.

Историски развој

Горенаведените напишани тензии не се појавија пред прекумерно политизирање на општеството. Повеќето од конфликтите околу почетокот на 21 век се верува дека се политички предизвикани, со цел да се создаде нестабилност, така што политичките партии би добиле поголемо влијание и ќе го одвлечат вниманието на луѓето од реалните економски проблеми.

Прашањата што ги гледаме кај младите доаѓаат од економската нееднаквост и прекумерно политизираното општество. Ова значи дека луѓето, исто така млади од 18 години и повеќе кои се во можност да гласаат, можат да избираат само меѓу две политички опции. Нема трета опција во земјата. Ова доведува до поделба и взаемно обвинување на различни нивоа помеѓу двете групи на поддржувачи. Младинскиот активизам е скоро непостоечки и кога се појавува, тој честопати е надвор од контекст. Поголемиот дел од времето, таа добива политичка етикета, иако тоа не е случај.

Друга работа што доведува до проблеми е културолошката позадина и особено балканскиот менталитет на жителите и младите. Социјалните норми што треба да ги имаме предвид, главно потекнуваат од фактот дека нашето општество е малку конзервативно и не е многу отворено за одредени теми, како интеркултурализам, ЛГБТИК + прашања, различни религии, родови норми, нестереотипни работни места, алтернативни начини на живеење итн. Многу од кликите се формираат врз основа на фактот дали членовите се поддржувачки или против одредена тема или начин на живеење.

Друг проблем е стигматизирање и незборување отворено за одредени теми, што создава антагонизам кај различни групи млади. Многу млади се придржуваат кон ваквото однесување со цел да припаѓаат во група и да не би биле сами.

Моментална младинска работа и владина политика

Во Северна Македонија, особено во општина Прилеп, младинската работа е сè уште нов концепт, не многу популарен и несфатен сериозно. Младинската работа е област каде што работат само неколку невладини организации. Овие се организации кои работат во програмата Еразмус+, Мировниот корпус и др. Младинските работници можат да се најдат во младински здруженија, невладини организации и универзитетски студентски организации.

Соработка во областа на младинската работа може да се најде помеѓу младинските организации и локалната власт во јавни проекти што обично се поврзани со користење на јавен простор. Исто така, постои соработка помеѓу младинските организации и училиштата / универзитетите во смисла на организирање едукативни работилници, презентации и промоции. Главните предизвици се: недостаток на младински центри / места, недостаток на поддршка од локалната власт, недостаток на средства и можности за финансирање, недостаток на признавање на младинската работа и

недостаток на мотивација на младите да учествуваат и да бидат активни во локалната активност на заедницата.

1.12. Холандија

Неповрзувањето се фокусира на:

Проектот PicS се фокусира на мешани групи од различни населби во Амстердам, со посебен фокус на Амстердам Nieuw-West. Ние конкретно ги таргетираме младите со холандска позадина и млади со северноафриканска или турска позадина. Главниот фокус е на младите од 16 до 24 години, сè уште студираат или само што започнаа да работат (или бараат работа). Областа Амстердам Ниув-Запад е дом на повеќе од 45.000 деца и млади (стари 0-23 години). Повеќето деца и млади добро одат. Но, соседството е исто така дом на релативно голем број ранливи семејства и млади во ризик. Скоро 60% имаат незападно потекло, главно марокански и турски.

Потенцијалот и талентот на младите треба подобро да се искористат. Околу 30% од децата со мароканско, турско и кариписко потекло (Суринам / Западни Инди) стануваат совети HAVO / VWO, споредено со 72% од домашното население во Амстердам. Покрај тоа, учеството на младинските спортови во Нов Запад е мало и 30% од децата страдаат од дебелост. Nieuw-West има релативно висок процент на напуштање на училиште и голема малолетничка деликвенција. Покрај тоа, чувството на несигурност е поголемо отколку во остатокот од Амстердам (38,2% од населението понекогаш се чувствуваат несигурно, во споредба со 29,6% од жителите на Амстердам). 14% од младите во Ниув Запад се невработени.

Историски развој и локална политика

По Втората светска војна, Западните градинарски области во Амстердам Ниув-Запад биле изградени во 1950-тите и раните 60-ти како проширување на градот до куќата во Амстердам работници. Од 60-тите години наваму, градскиот совет ја стимулира и миграцијата во други градови за да го надомести недостатокот на домување за време на проектите за обнова на други места во градот. Оваа ситуација, во комбинација со високи кирии и мали куќи во сè уште новите градинарски области, неочекувано резултираше со висок проток на миграција во другите градови во 1970-тите и 80-тите години. За возврат, многуте куќи на располагање инспирираа голем дел од работните имигранти да се преселат од градските куќи во областите на Западните градина. Во доцните 70-ти години, владата немаше никаква политика што ја поддржува миграцијата во внатрешноста на имигрантите, бидејќи се уште се чувствуваа дека нивниот престој ќе биде привремено. Повеќето од мигрантите на тој начин пронајдоа ново домување преку и близу до нивните мрежи, што резултираше со концентрации на Запад. Во 80-тите години на минатиот век, градскиот совет започна да гради нови четвртини на западниот дел од градинарските области, за да се запре она што беше наречено „бел лет“ и да ги задржи среднокласните луѓе во градот.

Во 90-тите, започна да се формира дискурс за урбана обнова, заснован на разни аргументи. Еден од аргументите беше дека урбаната обнова на некои од околните области на Западен Градина може да ги реши проблемите со сегрегацијата и да ја подобри социјалната кохезија преку овозможување подобра интеграција на имигрантите. „Проблемите“ не беа научно потврдени, но убедувањето беше дека повеќе варијации во домувањето и жителите ќе бидат решението. Магичниот збор

беше „диференцијација“. По 1995 година, започнаа проектите за обнова под чадорот „Паркстад“ и во текот на десетте години што следуваа, стана јасно, како во практиката така и во истражувањето, дека нема поврзаност помеѓу растот на диференцијацијата и какво било подобрување на социјална кохезија. Со други зборови, „ефектот на концентрацијата врз интеграцијата не може да се покаже“ (Превод од: Хелинг, 2005, стр. 196). Сепак, без никакви научни докази, дискурсот што започна во раните 90-ти години создадоа страв за имигрантите и можни концентрации на нив. Хелиња ова го поврзува со еден скриен аргумент за обновата што ќе ги рашири имигрантите: „нивното присуство, како такво, е негативно за имиџот на соседството и (на тој начин) за пазарната вредност [на куќите]“ (Преведено од: Хелиња, 2005, стр. 197).

Иако Nieuw-West се чини дека е домаќин на релативно тивки населби, исто како и во повеќето населби во поголем Амстердам, не можете да кажете дека е без конфликти. Поголемиот дел од младите со мигрантско потекло не им веруваат на повеќето владини институции ниту на полицијата. Понекогаш, ова води до мали немири, но уште поважно: тоа води кон помалку кохерентна заедница, во која луѓето не ги делат одговорностите. Етничкото профилирање е еден од главните извори на оваа недоверба. Значи, ова може да биде една од главните теми за алатките што ќе ги развиваме во рамките на овој проект.

Моментална младинска работа

Младинската работа успеа да се развие во текот на 20 век во Холандија. Во 80-тите, 90-тите и 10-тите години, и кризата и растот на економијата преточени во владина политика, што доведе до разни случувања во работата на младите. Тоа резултира во развој од дното нагоре на нови работни методи како што се развој на младите, амбулантни младински активности, работа на девојчиња, развој на таленти и индивидуално водство. Бидејќи европските регулативи овозможуваат тендер, професионална работа за млади им ја нудат социјални организации, младински организации за работа, трговски провајдери, само-организации и социјални претприемачи. Младите работници на тој начин имаат многу лица и разни улоги. Тие бараат млади од областа, се мајстори во остварувањето контакти и се обидуваат да ги натераат младите луѓе да ги следат своите можности.

За што може да се користи младинската работа и за што не може да се користи? Три забелешки. Како прво, младинската работа е добра за да стигнат до младите луѓе, дури и ако им е тешко да се достигнат или да се заканат дека ќе испаднат за други објекти. Ова е затоа што младинската работа ги посетува младите луѓе во нивната животна средина (теренски активности) и работи од живиот свет и сопствената перспектива на младите. Второ: од контакт со млади луѓе, работата на младите е првенствено ориентирана кон развој и превентивна. Тоа е развојната ориентација на младинската работа, позната како развој на таленти, која им дава на младите луѓе сила и мотивација да работат сериозно со себе и со својата околина, дури и ако има проблеми. Конкретно, младинската работа придонесува за развој на младите луѓе и во зголемување на граѓанското учество. Трето: Што не можат да работат младите? Реши рано напуштање на училиште, невработеност кај младите, малолетничка деликвенција и повеќе проблеми. Иако сите младински работници знаат индивидуални успешни приказни и некои специфични проекти кои успешно таргетираат селективна група на млади, го докажуваат спротивното, не е докажано дека работата на младите е трајно решение за ваквите структурни проблеми (Превод од: Мец, 2013).

2. Користена литература

- Batson, C. D., & Ahmad, N. Y. (2009). Using empathy to improve intergroup attitudes and relations. *Social issues and policy review*, 3(1), 141-177.
- Batson, C. D., Early, S., & Salvarani, G. (1997). Perspective taking: Imagining how another feels versus imagining how you would feel. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 23, 751-758.
- Branscombe, N. R., Schmitt, M. T., & Harvey, R. D. (1999). Perceiving pervasive discrimination among African Americans: Implications for group identification and well-being. *Journal of personality and social psychology*, 77(1), 135.
- Bessell, A. G., Deese, W. B., & Medina, A. L. (2007). Photolanguage: How a picture can inspire a thousand words. *American Journal of Evaluation*, 28(4), 558-569. <https://doi.org/10.1177/1098214007306372>
- Blackman, A., & Fairey, T. (2007). *The Photovoice Manual: A Guide to Designing and Running Participatory Photography Projects*. London, UK: PhotoVoice.
- Brackett, M. A., Reyes, M. R., Rivers, S. E., Elbertson, N. A., & Salovey, P. (2012). Assessing teachers' beliefs about social and emotional learning. *Journal of Psychoeducational Assessment*, 30(3), 219-236.
- Brackett, M. A., Rivers, S. E., & Salovey, P. (2011). Emotional intelligence: Implications for personal, social, academic, and workplace success. *Social and Personality Psychology Compass*, 5(1), 88-103.
- Brandsma, B. (2017). *Polarisation - Understanding the dynamics of Us versus Them*. Schoonrewoerd: BB in Media.
- Brewer, M., Gonsalkorale, K., van Dommelen, A. (2012). Social identity complexity: Comparing majority and minority ethnic group members in a multicultural society. *Group Processes & Intergroup Relations*. 16(5), 529-544
- Byrne, D. (1997). An overview (and underview) of research and theory within the attraction paradigm. *Journal of Social and Personal Relationships*, 14(3), 417-431.
- Byrne, D. (1971). *The attraction paradigm*. Orlando, FL: Academic Press.
- Castillo, R., Salguero, J. M., Fernández-Berrocal, P., & Balluerka, N. (2013). Effects of an emotional intelligence intervention on aggression and empathy among adolescents. *Journal of adolescence*, 36(5), 883-892.
- Cikara, M., Bruneau, E. G., & Saxe, R. R. (2011). Us and them: Intergroup failures of empathy. *Current Directions in Psychological Science*, 20(3), 149-153.
- Czarniawska, B. (2004). *Narratives in Social Science Research*. London: Sage Publications.
- Dovidio, J. F., Gaertner, S. L., Ufkes, E. G., Saguy, T., & Pearson, A. R. (2016). Included but invisible? Subtle bias, common identity, and the darker side of "we". *Social Issues and Policy Review*, 10(1), 6-46.
- Dovidio, J. F., Kawakami, K., Johnson, C., Johnson, B., & Howard, A. (1997). On the nature of prejudice: Automatic and controlled processes. *Journal of experimental social psychology*, 33(5), 510-540.
- Elfenbein, H. A., & Ambady, N. (2002). Is there an in-group advantage in emotion recognition?.
- Fleron, B. R., & Pedersen, C. (2010, November). Exploring the roles in a photo elicitation dialogue. In *Proceedings of the 11th Biennial Participatory Design Conference* (175-178).
- Harper, D. (2002). Talking about pictures: A case for photo elicitation. *Visual studies*, 17(1), 13-26.
- Gleason, K. A., Jensen-Campbell, L. A., & Ickes, W. (2009). The role of empathic accuracy in adolescents' peer relations and adjustment. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 35(8), 997-1011.
- Goldman, B. M., Gutek, B. A., Stein, J. H., & Lewis, K. (2006). Employment discrimination in organizations: Antecedents and consequences. *Journal of Management*, 32, 786-830.
- Hatfield, E., Rapson, R. L., & Le, Y. L. (2009). Primitive emotional contagion: Recent

- research. *The social neuroscience of empathy*, 19-30.
- Hellinga, H. (2005). *Onrust in park en stad - stedelijke vernieuwing in de Amsterdamse Westelijke Tuinsteden [Turbulence in park and city - urban renewal in the Western Garden Districts of Amsterdam]*. Amsterdam: Het Spinhuis.
- Hewstone, M., Rubin, M., & Willis, H. (2002). Intergroup bias. *Annual review of psychology*, 53(1), 575-604.
- Hogg, M. A., & Terry, D. I. (2000). Social identity and self-categorization processes in organizational contexts. *Academy of management review*, 25(1), 121-140.
- Kahn, K. B., & Davies, P. G. (2011). Differentially dangerous? Phenotypic racial stereotypicality increases implicit bias among ingroup and outgroup members. *Group Processes & Intergroup Relations*, 14(4), 569-580.
- Kawakami, K., Amodio, D. M., & Hugenberg, K. (2017). Intergroup perception and cognition: An integrative framework for understanding the causes and consequences of social categorization. *Advances in experimental social psychology*, 55, 1-80). Academic Press.
- Kong, T. M., Kellner, K., Austin, D. E., Els, Y., & Orr, B. J. (2015). Enhancing participatory evaluation of land management through photo elicitation and photovoice. *Society & Natural Resources*, 28(2), 212-229.
- Kreek, M. de. (2014). Empowerment from a narrative perspective: learning from local memory websites. In *2014 Digital Methods Mini-conference - My sentiments exactly: On methods of early warning, detection and monitoring through online and social media*. Amsterdam: Digital Methods Initiative - University of Amsterdam.
- Lankau, M. J., Riordan, C. M., & Thomas, C. H. (2005). The effects of similarity and liking in formal relationships between mentors and protégés. *Journal of Vocational Behavior*, 67(2), 252-265.
- Levine-Rasky, C. (2011). Intersectionality theory applied to whiteness and middle-classness. *Social identities*, 17(2), 239-253.
- Lewin, K. (1951). *Field theory in social science—selected theoretical papers by Kurt Lewin*. New York: Harper and Row.
- Loewenthal, D., Avdi, E., Chauhan, G., Saita, E., Natri, T., Righi, R., ... & Issari, P. (2017). Evaluating the therapeutic use of photocards in European prisons. *Counselling Psychology Quarterly*, 30(1), 67-85.
- Metz, J. (2013). *De waarde(n) van het jongerenwerk [The value(s) of youth work]*. Amsterdam: Amsterdam University of Applied Science.
- Migliorini, L., & Rania, N. (2017). A qualitative method to “make visible” the world of intercultural relationships: the photovoice in social psychology. *Qualitative research in Psychology*, 14(2), 131-145.
- Mummendey, A., & Wenzel, M. (1999). Social discrimination and tolerance in intergroup relations: Reactions to intergroup difference. *Personality and Social Psychology Review*, 3(2), 158-174.
- Onraet, E., Van Hiel, A., De Keersmaecker, J., & Fontaine, J. R. (2017). The relationship of trait emotional intelligence with right-wing attitudes and subtle racial prejudice. *Personality and Individual Differences*, 110, 27-30.
- Rappaport, J. (1995). Empowerment meets narrative: listening to stories and creating settings. *American Journal of Community Psychology*, 23(5), 795–807. <https://doi.org/10.1007/BF02506992>
- Robbins, S. P., & Judge, T. A. (2001). Organizational behavior.
- Rossing, B., & Glowacki-Dudka, M. (2001). Inclusive community in a diverse world: Pursuing an elusive goal through narrative-based dialogue. *Journal of Community Psychology*, 29(6), 729–743. <https://doi.org/10.1002/jcop.1045>
- Schank, R. C., & Abelson, R. P. (1995). Knowledge and memory: the real story. In R. S. Wyer (Ed.), *Knowledge and Memory: The Real Story* (pp. 1–85). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Schutte, N. S., Malouff, J. M., Bobik, C., Coston, T. D., Greeson, C., Jedlicka, C., ... & Wendorf, G. (2001). Emotional intelligence and interpersonal relations. *The Journal of social psychology*, 141(4), 523-536.

- Sommer, K. L., & Baumeister, R. F. (2002). Self-evaluation, persistence, and performance following implicit rejection: The role of trait self-esteem. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 28(7), 926-938.
- Spector-Mersel, G. (2010). Narrative research: Time for a paradigm. *Narrative Inquiry*, 20(1), 204–224. <https://doi.org/10.1075/ni.20.1.10spe>
- Speer, P. W. (2008). Social Power and Forms of Change: Implications for Psychopolitical Validity. *Journal of Community Psychology*, 36(2), 199–213. <https://doi.org/10.1002/jcop>
- Tajfel, H. (1972). Some developments in European social psychology. *European Journal of Social Psychology*.
- Tanti, C., Stukas, A. A., Halloran, M. J., & Foddy, M. (2011). Social identity change: Shifts in social identity during adolescence. *Journal of adolescence*, 34(3), 555-567.
- Turner, J., Hogg, M., Oakes, P., Reicher, S., & Wetherell, M. (1987). Rediscovering the social group: A self-categorization theory, Blackwell, Oxford, UK.
- Trepte, S., & Loy, L. S. (2017). Social Identity Theory and Self-Categorization Theory. *The international encyclopedia of media effects*, 1-13.
- Verkuyten, M. (1998). Perceived discrimination and self-esteem among ethnic minority adolescents. *The Journal of social psychology*, 138(4), 479-493.